

Само, когато прѣдъ тѣхъ се натрупваха купъ изстрѣляни патрони, тѣ спираха стрѣлянето, на-грабваха бързо нови и започваха сѣщо така ожесточено да пушкатъ.

Тѣ стрѣляха безъ да си продуматъ думица. И когато гранатитѣ все по често и често започнаха да се пукатъ надъ тѣхъ, верѣдъ адския огънь на грѣма тѣ сѣкашъ едноврѣменно викаха: — Да живѣе България! Но думитѣ имъ заглѣхваха отъ грѣма на гранатитѣ

Изведнажъ страшенъ трѣсъкъ, прѣдъ окопа се прѣсна граната. . . Купъ камъни, прѣстъ и желѣзо западаха въ окопа. . . А тѣ стояха все тамъ на жгѣла на окопа и стрѣляха. Втората граната профуча и изрева въ окопа. Черъ пушѣкъ покри всичко. Когато пушека се отоложи и слѣнцето проврѣ лѣчитѣ си прѣвъ мѣглитѣ, тамъ въ жгѣла на окопа се гърчеше единъ отъ войницитѣ. Крѣвта шуртѣше и мокрѣше черната земя. Надъ него се бѣ навѣлъ другарѣтъ му, той прѣвѣрзваше раната. Крѣвта не спираше. Напразно бѣха всичкитѣ му усилия. Раната бѣ голѣма и крѣвта бликаше. Съ единъ замахъ той грабна ранения си другаръ и затича на долу по стрѣмнината . . . къмъ прѣвѣрзочния пунктъ. Пѣтътъ бѣ опасенъ. Куршумитѣ пищѣха. Трѣбваше на много мѣста да спира и отъ ново бързо да се спуща по голото бърдо.

Той се спрѣ. Сложи ранениятъ си другаръ на земята и го изгледа . . . Крѣвта течеше, лицето му блѣдо-жълто, очитѣ—затворени. Той се помжчи да завѣрже раната като скѣса ризата си . . . но напразно. Ранениятъ отвори очи, погледна и двѣ едри сълзи се търколиха по блѣдитѣ му бузи. Устнитѣ му се разтвориха и не-